

και πᾶς ἀνὴρ ζυλεύεται δρούς καταπεσοῦσης.
Ἐδῶ και ζῦλα τῶν πολλοῦ, πούδων γεραῖς μασειαῖς...
τι ζῦλικη πλουσία l...

κί' εἰνουμεῖναν γίνονται μαπουλά και καπίλας
δαπάνη δημοσίε.

Ἐδῶ και μούμπλα σπητιού μπόρεῖς νά παραγγίλης,
ἦ και μονάχος νάρχουσι ν' ἀπαζῆς, ὅ, τι θέλεις.

Νά και τὸ σκάφος τὸ κλεινόν τῆς νέας Ἀμυριτίτης,
πού τὸ κυττῆς και φριττεῖς,
κί' ἂν γιὰ τῆς Λάμις ἰρωτῆς τὰ μπόλικα τὰ λούσα
οἱ παραμπέω ὅτῃ γνωστῇ τοῦ Στάη πανταχοῦσα,
πού ὅτῃ Βουλή τὴν ἴσαιουε μὲ λόγια τοικουράτα,
κί' ἰγὼ γαλῶντας ἔδελπα τὰ πάλια τὰ γεμάτα.

Π. — Τούτη μονάχα τῆς Αἰλῆς ἡ Λάμις κί' ἡ Γοργόνα
μας βῆτικε σάν παρηγοριὰ μίς' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα,
γιὰ νὰ στερῶν τῆς καρδιάς και βαλασμο νά χύνη,
κί' ἀπὸ ναυμάχους και στρατεύς, πού κόψανε τὰ πρέσσα,
μόνον αὐτῇ κατάχρυση ὅτῳ μίλλον θ' ἀπομείνη
νάσαι φοβέρ' ἀδιάκοπη ὅτου Κεντρικῷ τὴν κάσσα.

Φ. — Νά και μπαρούτια ὅτῳ νερό και βαμβακοπυρίτιδες...
γιὰ κῦτταξί τῆς, Περικλῆ, χωρὶς νὰ βγάλης κόκο,
μού λέν πῶς μίς' ὅτῃ θάλασσα τῆς ρίχουν ἰεπίτιδες
γιὰ νὰ μὴν εἶναι ὅτῃ στεριά κί' ἔξερνα πάρουν φόκο,
σάν ἔλθουν Πριγκηπόπουλα νὰ μείνουν ἰδῶ πέρα
γιὰ καθαρόν ἀέρα.

Νά κί' ἕνας εἰνουμενος, πού πάντα στρεῖδινα ρίβεται,
ἰδοῦ κί' ἀνθρώπων και πτηνῶν μεγάλη συνικία,
νά κί' ἕνας νέος κόκορης, πού παρακοροῦεται...
και σὺ νομίζω πῶς θὰ πᾶς εἰς τὰ Ναυτοδικεῖα.

Π. — Ἄλλοτε τόσα ξαφνικά νὰ τάκουγα θ' ἀρρώσταῖνα,
μὰ τόσαις βρώμαῖς σήμερα μὰς βγαί' ἡ Ψωροκώσταῖνα,
πού μὴν ἡμέρα, Φασουλῆ, νὰ μὴν ἀκούσω τίτοια
μὲ πιάνουνε σελκίτια.

Φ. — Μὰ τῶρ' ἄς φύγωμα κί' ἡμῖς μὲ γρήγορα και
και πάλι ξαναγομάστει οἱ τοῦτο τὸ τοιφίλι.

Διαθήκη Ντεληγγράνην γιὰ τοῦ Κορδονοῦ τῆ Στάη

Ἔλα λοιπόν, Μπακόπουλε, και ὅς συγορχάρτι
ὅτῳν γέρο Μπωναπάρτη,
φέρα και σὺ μὲ πρότασι μεγάλη, Πεμτζε,
κί' ἄς λένε τᾶλλα ζε.

Συγορχάρτια ὄωστε μου, τροχίστε τὸ καλίμ...
κυτταῖς και τάνηφι μου, μπροστά μου σοῦζα τρέμει.
Συγορχάρτι ὄωστε μου, πετάετεις παθούραις,
και διόλου μὴν προσίχεται ὅτῃς παλοπατακαθούραις,
ὅτου τύπου τὰ ζῶφουτα, τὰ κνῶδαλα, τὰ ράκη,
πού φέρουν χρώμα κίτρινον τοῦ κίτρου και τῆς φράπας,
και τὰς εὐθνας τὰς ἰητοῦν ἀπὸ τὸν Θεωώρακη,
πού σάν και τοῦτον ἀσπιλος δέν εἶναι μῆτε Πάππας.

Γιὰ τὰ πολλά μου τρόπαια τοὺς τῶραι μαῦρος φθόνος,
μὰ οἱς νὰ βεβιάσωμεν τὸν ἕνα κί' ἄλλον γάχα
πῶς ἀπὸ τόσας συμφορὰς τοῦ λήξαντος ἀγῶνος
ἡ τιμημένη μας πατρίς ἰχῆρησε μονάχα,

κί' ἰγὼ τὸ μεγαθήριον κί' ὁ τῶν ἠρώων ἠρως
μακρὰν τῆς ἡμέρας τῆς Ἀρχῆς περὶν σάν ζωντοχῆρος.
Συγορχάρτι ὄωστε μου και χωριστὰ κί' ἡμοῦ
κί' εὐθνας νὰ ζητήσετε παρ' ἄλων πλὴν ἡμοῦ,
κί' ὄστις ὅτου γένουν τὸν βρωμόν τὸ μέγα πολυκἀνδουλον
ἠεμισμὶν τὸ κυτταξί,
νά δέση ὅτῳ κεφάλι του κανίνα μισοκἀνδουλον
κί' ἄς κλαίη κί' ἄς σπαραζῆ.

Και σ' ὄποιους ὁ Κορδονοῦς καθόλου δέν ἀρίσει
νά πᾶνε ὅτῳν Ἐνδὶρ Πασσά και νὰ φορίσουν φίσαι.
Μπορεῖ νὰ πᾶτε τρεῖς φοραῖς ἀκόμη κατὰ κράτος
κί' ἰγὼ καθὼς και σήμερα νὰ στίκω κοτσανάτος,
γιατὶ μαράζια και καυμούς δέν πέρνω μῆτ' ἰπῆρα,
και τὴν Ἀρχῇ λαχτήριασιν νὰ τὴν χαρῶ και χήρα.

Ἐγέρασα, μωρὶ παιδιὰ, πενήντα τόσους χρόνους
δουλεύων τὸ Κορδόνιον και τοὺς φιλάτους μόνους
πότε σάν γέρος τοῦ Μωρῆ, πότε σάν Ρήγας μάρτυς,
πότε σάν Μπωναπάρτης,
πότε διώκτης τῆς Αἰλῆς, πότε Σφηνκοκλιάρης
γλυκὺς και καλλιπάρειος.

Ἐπέρασαν, μωρὶ παιδιὰ, πενήντα τρία χρόνια
και αραθόραις ἴγναν τὰ πρῶνη μπαρμπετινία,
ἔγέρασα, μωρὶ παιδιὰ, και γέρος μίς' τοὺς γέρους
κορδόνου τὸ κορμάκι μου λιγνὸ σάν κυπαρίσι,
μὰ τρεῖς μακαῖριος αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς Ἡμετέρους,
πού τὸν παππού και ζωντανὸ θὰ τὸν κληρονομήση.

Πάρτε τὰ ὄπῳ τὰ βάζα μου, τοῦ Βασιλεῖα πιακίσι,
πάρτε τὸν Μεγαλόσταυρο, πού τότε ὅτῳ Παλάτι
ὁ Βασιλεῖα ἰσίμως γιὰ νὰ μού τὸν φορέση,
κί' ἔθγαλα τὸ σουρτοῦκο μου κί' ἰβῶναζα ἐσπολλάτη.
Νά και τοὺς ἔλλους τοὺς σταυρούς, μωρῆστε τοὺς οἱς δὲν
θέλω καθεῖς ἀπ' ἄλων μου νὰ πάρη μερικότι,
μὰ πάρτε και τῆς Κηρσισιᾶς τὸ πρῶτο περιδῶλι
ἀέρα νὰ χορταίνετε Βορειοδυτικῶ.

Πάρτε σπαθιά και τρικαντὰ τριῶν λαμπρῶν πολέμων,
πού τ' ἰράμαζαν τὸν Αἶμον,
πρὸ πάντων ὁ τοῦ τρίτου
τοῦ και πολυθρυλλήτου.

Δικὸς σας εἶναι, βρε παιδιὰ, κί' ὁ κόκκινος ὁ σκούφος,
πού μίς' ὅτῃν γῆν τῆς Καρκαλοῦς ὁ Θεωώρας τὸν φορεῖς...
φορεῖτε τον συχνὰ και οἱς, κί' ἄς λήη καθὼς μπουῖρος
πῶς ἡ φαλέκρα τοῦ παππού οἱ τίτοια σκούφια χωρίσι.

Πάρτε και δάφνικαις μπόλικαις και σῦρτε ὅτῳ Δαφνὶ
νὰ βουβαθῶν ζωντοβόλα κί' ἀντιπάλαι στρουφῶσι.
Πάρτε και τριαντάφυλλα, πού γίνουνε εὐωδίας,
κί' ὅταν ὅτῳ στήθος τὰ φορῶ μαραιῖναι και μαραινομαῖ,
δικὸς σας κί' ὁ τὸ Σῶλοθουρου μακρῆς ζουρλομανούας,
πού τώρα μού τὸν γάρισε νὰ δένω και νὰ δένωμαι.

Τίτοια χρυσῷ κληρονομιά ὅτους Ἡμετέρους ἀφίκα,
κί' ἂν ξεφουτρώσω λάχανα τριγύρω ὅτῳν παππού
νέχρηται τὸ κοπάδι μου νὰ κοβῆ λαχανόφυλλα
και γιὰ τῆς στρουγγας τὸν καῦμὸ νὰ κλαίη πού και πού.
Κί' ἂν ὄητε μίς' ὅτῃς Κηρσισιᾶς τὸ δόλιο περιδῶλι
νὰ ξεφουτρώση ξαφνικά μικρὸς κολοκυθοσπορος,
τότε νὰ πᾶτε, βρε παιδιὰ, εἰτὴν ἡμέρα τὴν Πόλι,
δικὸς μας ὁ Ντολιμᾶ-Μπαζῆς, τὸ Τῶπ-Χανὲ κί' ὁ Βόσπορος!